

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: "O.T.", i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 43. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137151139424/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2021)

Anvendt udgave: O.T.

fæst i den store Viingård, elskede Blomsrerne, som *Kamma* elskede dem!»

Vennerne vare Frederiksberg forbi. Slottets hvide Mure skinnede mellem de grønne Grene; bag Søndermarken udbredte sig den store, velhavende Landsby. Solen var nede, før de naaede Damhuset, hvor de vilde Svaner komme fra Havet og bygge i den ferske Indsø. Her er det sidste Smukke; kun flade Marker og hist og her en Gravhøj begændser Horizonten.

Den klare Sommernat drog Blikket opad. Postillon'en blæste for dem i sit Horn og Vognen rullede mod *Roeskilde By*, Danmarks *St. Denis*, hvor Kongerne blive Støv, hvor *Hroars* Kilde endnu sprudler og blander sine Vande med Issefjordens.

De kjørte til Vertshuset for at skifte Heste. En ung Pige førte de unge Herrer ind i et Gæsteværelse; hun gik foran med Lyset, hendes slanke Figur og svævende Gang faldt strax *Vilhelm* i Øinene, hans Haand berørte let hendes Skulder, hun sprang et Skridt til Side, og fæstede sit smukke alvorlige Øie paa ham, men Udtrykket formidledes, hun smilte og rødmede paa eengang.

«De er Søster til den lille *Jonas*!» udbrød *Vilhelm*, i det han gjenkjendte den unge Pige, han ved Juletid havde seet i Grønningen.

«Ogsaa jeg,» sagde hun, «maa takke Dem for Deres Godhed mod den staakkels Dreng!» ihast satte hun Lysene og forlod, med et mildt Blik, Værelset.

«Hun er smuk, meget smuk!» udbrød *Vilhelm*. «Det var et ganske behageligt Møde!»

«Er det Dem, Hr. Baron, der gjør mig den Ære!» udbrød den indtrædende Vert, en gammelagtig Mand med et jovialt Ansigt. «Ja, Baron'en vil nok see lidt til dem ovre i Fyen? Nu er det en Stund siden De var paa den Kant!»

«Det er vor Vert!» sagde *Vilhelm* til *Otto*. «Han og hans Kone ere fødte paa mine Forældres Gods!»

«Ja,» sagde Verten, «jeg har i min Ungdom skudt mangan Sneppe og Vildand med Hr. Baronens Fader! men *Eva* skal dække Bordet, Herrerne spise vist Aftensmad, og et godt Glas Punsch holder Hr. Baron'en af, ligner De Deres salig Fader.»

Den unge Pige dækkede Bordet i Sideværelset.

«Hun er nydelig!» hvidskede *Vilhelm* til den Gamle.

«Og ligesaa from og uskyldig, som hun er smuk!» svarede han. «Det